

se, ello siin ommeti ni rõõmsaks tehha, kui agga ial võimalik. — Keikide süddame peäle hakkas se sanna, agga keigeennamiste ligutas se mehhe süddant. Oled sa, mo armas naene, mo iggawesse õnnetusse parrast, ni sures mures? Oh, tanno olgo sul, so trui maenitsusse eest! Jummal armu läbbi tahhan teiseks sada. Ja mees teggi tõeks, mis olli lubbanud; sai teiseks, sai hopis ueks, sai õigeks ristiinnimeseks, sai nenda ka keigeparremaks naesemehheks.

Euggege sedda, teie, monne uskmatta mehhe, waggad, jummalafartlikkud abbi seltsid! Palluge omma meeste eest Jummalat! Tehke nende süddamettele hääbi omma armastusse, omma hõleandmisse, omma truusse läbbi! „Sest, mis tead sinna, naene, kas sinna mehhe woid õnsaks tehha? ellik, mis tead sinna, mees, kas sinna naese woid õnsaks tehha, ehk mitte?“ 1 Kor. 7, 16.

Ka üks sanna ühheteistkümnemal pühhapäwal parrast kolm aino Jummalat pühha, mil wariseer ja tõlner mollemad ülleelaksid pühha kotta, palwet piddama.

Kel hüdis tornist ja rahwas läks kirrifo ommas kallis kirriforidis ja laulis ja pallus Jummalat. Agga üks inimenne, kes kurjaste olli ellanud, ja paljo patto teinud Jummalat ja inimeste wasto, igatses ka Jummalat, ja andeks Ta kääst palluda. Polnud tal enam kirrifoehet ja ehk küll südda armsa pühha kotta kippus, siiski wärrises ja kartis, sest et teadis ennast kirrifo ja temma jutlust alwaks piddanud. — Ka se kartus olli temmal, et wahhest ehk määsaminne rahwa seas piddi tousma, temma tullemisse parrast. — Agga siiski kui keik rahwas kirrifus kous, tulles ta kirrifo ukse peäle ja kulas laulo armsa heäle, mis ristirahwas pühhas templis laulwad. Ja pattotundminne saab